

Sygn. akt I UK 105/10

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania M. P.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w K.
o wysokość emerytury i odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 sierpnia 2010 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 listopada 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 listopada 2009 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 maja 2009 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego odmawiającej ponownego ustalenia wysokości świadczenia - emerytury wojskowej pobieranej przez ubezpieczonego.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity teks; Dz.U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.) i art. 6 w związku z art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy

zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r., Nr 8, poz. 66). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, którą uzasadniał następująco: „(...) prawidłowa wykładnia i zastosowanie art. 6 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 1994r Nr 10 poz. 36) w stanie faktycznym ustalonym w tej sprawie prowadziłyby do rozstrzygnięcia przeciwnego niż podjęte przez sądy orzekające. Stąd występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia a jednocześnie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, zaś sama skarga kasacyjna jest w sposób oczywisty uzasadniona. Nadto rozstrzygnięcie sprawy pozwoli na prawidłowe ustalenie wysokości należnej wnioskodawcy emerytury. Zdaniem skarżącego Sądy obu instancji dokonały nie znajdującej potwierdzenia w obowiązujących przepisach wykładni kwestionowanych przepisów przez co uzasadniony jest zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie w tej sprawie art. 6 w zw. z art. 32 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w brzmieniu ustalonym treścią art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 1998 r., Nr 162 poz. 1118). Przyjęto bowiem, że z chwilą wejścia w życie w dniu 1 stycznia 1999 r. znowelizowanej treści tego przepisu, bez wyraźnego przepisu intertemporalnego, miał on zastosowanie także do tych osób, które skutecznie nabyły uprawnienia emerytalne przed wejściem w życie tego przepisu i w konsekwencji wadliwie określono skutki prawne wynikające z tego przepisu dla wnioskodawcy, co polegało na zaniżeniu wysokości otrzymywanej przez niego emerytury.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien

wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przedstawiane przez skarżącego zagadnienie zostało rozstrzygnięte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99., w którym wywieziono, że art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP. Wbrew zatem stanowisku skarżącego, oceniona została w oparciu o wzorzec konstytucyjny zmiana tych zasad w odniesieniu do osób pobierających emeryturę w dniu wejścia w życie zmian legislacyjnych. Nie ma zatem potrzeby rozstrzygnięcia przedstawionego problemu prawnego, jak też nieuprawnione jest twierdzenie skarżącego, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia prawa poprzez jego rażąco błędną wykładnię. Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.